

[Henning Rasmussen]

nomiske politik, i sin finanspolitik, over for udgiftspres, der kommer uundgåeligt, og som er konstante, og som kræver omlægning og omstillinger, hvis man skal modvirke dem, og udgiftspres eller indtægtsvigt, der skyldes, at det går skidt i det private erhvervsliv.

Den forbedring, der skete i statens budgetter i en årrække indtil for nylig, skyldes en række ting, men den skyldes også i høj grad, at der kom flere folk i arbejde i det private erhvervsliv. Det gav flere indtægter, det gav færre udgifter, det gav løft og økonomisk forbedring på statsbudgettet. Det var man glad for dengang, og mit indlæg er altså en opfordring til at lade være med at reagere forkert, fordi det nu går den modsatte vej.

Jeg har omhyggeligt noteret mig, at hverken statsministeren eller andre ministre har sagt: Så skal der spares 11 mia. kr. ekstra, bum-bum-bum. Det har man omhyggeligt undgået. Jeg vurderer det meget forsigtigt som en erkendelse af, at det er rigtigt, når jeg siger, at man skal reagere på én måde over for varige, konstante, betydelige udgiftspres, som man skal have tid til at få dæmpet, hvis det er nødvendigt at få dem dæmpet, og så de økonomiske problemer, der kommer som følge af, at vores grundlæggende indtægtskilde i dette samfund, det private erhvervsliv, har det skidt.

Jeg sagde det i mit indlæg på den måde, at man skal lade være med at tro, at de økonomiske problemer, der tilsyneladende er blevet endnu større – i hvert fald på den korte sigt er blevet endnu større – dem skal vi finde udveje for ved at skære yderligere ned i den offentlige sektor, i de offentlige udgifter, i tilsvarende størrelsesorden. Det sagde jeg i min indledning, og jeg vil gerne gentage det her til slut.

Så vil jeg sige til finansministeren, at vi har ikke i dag givet alle de politiske meldinger, der skal gives inden den 15. december. Det har regeringen bestemt heller ikke. Vi har sagt et klart nej på nogle ganske bestemte områder, vi har forklaret omhyggeligt hvorfor, og dér skal finansministeren ikke regne med at vi skifter opfattelse, uanset hans henstilling. Og så har vi sagt, at der under en eller anden form inden for en forsvarlig økonomisk ramme skal findes udvej for, at vi i de kommende år kan gøre langt mere, end vi gør i dag, for at fremme den uddannelse, vores erhvervsliv og hele vores samfund har brug for, for at vi på anden måde kan

yde et statsbidrag til at sætte skub i erhvervsliv og i eksport.

Et nej til nogle ting og et klart ønske om en større indsats til gavn for erhvervslivet og dets udvikling, ja.

Henning Andersen (KF):

Jeg skal ikke her i anden omgang forlænge debatten med en lang række spørgsmål.

Hr. Henning Rasmussen startede med at sige, at det havde været en forsigtig debat, og den vurdering kan da godt være rigtig. Jeg havde besluttet mig til, at jeg i dag ville lytte meget og tale lidt mindre, og det har jeg i hvert fald overholdt. Jeg må nok sige, at der har været meldinger, men det har vel ikke ligefrem været de store meldingers dag. Jo, der er nogle ting, hvor man fra alle partier – sådan har jeg opfattet det – eller i hvert fald fra næsten alle partier har været enige om, at tingene er i ubalance.

Så har jeg selvfølgelig også lyttet til, at man har talt meget om, at man vil samarbejde, og det er da en god udmelding. Men jeg har desværre også, som jeg hørte under åbningsdebatten, hørt temmelig meget om alt det, man ikke vil. Det er selvfølgelig ikke uvæsentligt, når man taler om at få en finanslov igennem med de tal, vi har hørt her. Og med de nye tal, som hr. Henning Rasmussen er gået meget op i, og med rette – det synes jeg nu også finansministeren gjorde, og jeg havde det også med i mit første indlæg – skal de tal, som finanslovsforslaget giver udtryk for, i det mindste overholdes. Det er det mindste udgangspunkt, ikke mindst når vi også tænker på de nye tal.

Jeg er selvfølgelig ked af, at det ikke lykkedes på adskillige spørgsmål sådan rent kontant at få at vide fra Fremskridtspartiet, hvordan og hvorhenne alle disse mange milliarder kroner skulle findes. Jeg var selvfølgelig glad for at høre, at det skulle foregå ved et grundigt gruppe-møde i Fremskridtspartiet, og jeg forstår, at det skal foregå efter førstebehandlingen. Det er i hvert fald ikke foregået før, kan jeg forstå. Men vi hører nogle runde tal, 40 mia. kr., 60 mia. kr., og hr. Behnke var inde på, at det blev nok mere end de 40 mia. kr., når man havde haft det grundige gruppe-møde, som man nu skal have.

Jeg håber så – og lad det så være en indbydelse fra mig – at når man nu om 14 dage bliver indkaldt til det møde, finansministeren her har bekendtgjort kommer, har man nogle klare